

Engin Erkiner: *Sık tekrarlanan bir olaydır: Bir kız evden kaçır. Babası çok kızır. Saatlerce kıza küfredir. Sonra biraz sakinleşince aklına gelir ve sorar: “Bu kız neden kaçtı?”*
Beklenmedik ya da aslında beklenmesi gereken ama değişik nedenlerle önceden görülemeyen bir olay karşısında önce feveran etmek, aklına geleni söylemek, daha sonra mantıklı sorular sormaya başlamak, toplumsal özelliklerimizden bir tanesidir.
Kürtlerin anadil ve özerklik talepleri karşısında siyaset erbabının tepkisini de buna benzetiyorum: öfkeyle ağızlarına ne gelirse söylüyorlar. Sakinleşmeleri ve daha mantıklı düşünmeleri zaman alacak gibi görünüyor...

Tartışmıyorlar ve sadece “olmaz ve olamaz” diyorlar. Bu ilk aşamadır, feverani tepki aşamasıdır.

Nedeni ne olursa olsun feverani tepkiler insanların ve insan topluluklarının bilinçaltıları hakkında da bilgi verir.

Bilinçaltı, sosyal olaylarda tahmin edilenin ötesinde öneme sahiptir.

Sadece tek tek kişilerin değil, grupların ve halkların da bilinçaltı vardır.

Bilinçaltının ortaya çıkarılması, tahmin edilebileceği gibi oldukça zordur.

Tek kişilerin durumunda bir psikolog ile uzun konuşmalar gereklidir.

Sayı büyüdükçe bunu yapamayacağınıza göre başka yöntem düşünmeniz gerekir.

Bir filmdeki, bir konuşmadaki, bir davranış dizisindeki bilinçaltı nasıl ortaya çıkarılabilir?

bölünme korkusu

Geschrieben von: Erkiner

Mittwoch, den 29. Dezember 2010 um 18:02 Uhr -

Burada psikoloji değil, sosyoloji ile psikolojiyi birleştiren sosyal psikoloji önem kazanır.

Bilinçaltının izini rasyonel olmayanda, normal çizgiden açıklanamayacak şekilde sapanda aramak gerekir.

Adorno'nun bu saptamasının ardından bilinçaltına ulaşmanın yöntemi üzerinde çalışılır. Başka bir Alman bilim adamı, Lorenzer, bu konuda Tiefenhermeneutik (kelime çevirisi yaparsanız, derin hermenoytik) yöntemini geliştirir ve bu yöntemi kültür analizine uygular. Bir kültürün bilinçaltının aranmasının önemi Freud'un bu konudaki saptamalarına kadar uzanır.

Yazının konusu olmadığı için kısa geçiyorum ve sadece sol insanların konuyu öğrenmesinde büyük fayda olduğunu belirtmekle yetiniyorum. Önlerinde, Marksizm dahil büyük sosyal teorilerin açıklamalarının ötesine geçen büyük bir alan açılacaktır.

Kürtlerle ilgili değişik konular gündeme geldiğinde ortaya çıkan tepkilerin ortak noktası, bölünme korkusudur. "Bu olursa bölünürüz, böyle giderse bölünürüz" belirlemesini sık sık duyarız.

Nedir bu? Politikacıların, köşe yazarlarının ve genel olarak bir halkın bölünmekten bu kadar çekinmesinin nedeni nedir?

Bunu sadece resmi propagandaya ve sürekli tekrarlarla adeta beyin yıkayan eğitime bağlamak doğru olmaz.

Propaganda önemlidir, ama ancak yöneldiği kitledeki paralel özelliklerle birleşebildiğinde büyük güç kazanır.

Burada kısaca Adorno'nun Alman faşizmine yönelik çözümlemesine dönmek gerekir.

bölünme korkusu

Geschrieben von: Erkiner

Mittwoch, den 29. Dezember 2010 um 18:02 Uhr -

Oldukça gelişmiş kişilerden oluşan bir kadroya sahip olan Naziler, değişik alanlarda ilklerin adımlarını attılar.

Propaganda Bakanı Göbbels, o güne kadar bilinmeyen propaganda teknikleri kullandı. Naziler etkin Yahudi fişlemesi için bilgi arşivlemesinin geliştirilmesinde önemli adımlar attılar.

Adorno konuya öteki tarafından bakar: Naziler yeni propaganda teknikleri kullandılar ama onların yöneldiği Alman halkının önemli bir bölümü de bu propagandayı içselleştirmeye hazırды. Bir halk bu duruma nasıl geldi? Sorulması gereken soru budur.

Propagandayı içselleştirmeye hazır bir kitle yoksa, ne kadar yoğun olursa olsun, propagandanın etkisi sınırlı kalır.

Türkler geçtiğimiz yüzyılda büyük bir imparatorluk kaybettiler ve bunun travmasını içlerine gömdüler. Yapabilecekleri başka bir şey de yoktu. Her fırsatta imparatorluğu hatırladılar ve yenisini kurma isteklerini sürekli ifade ettiler.

Ortadoğu ve daha az oranda Balkan ülkelerini ziyaret eden bakanların sık sık, “Bu ülkelerin bize ihtiyacı var. Osmanlı zamanında çatışmasız birlikte yaşıyorlardı” demelerinin nedeni budur.

Anadolu, Türkler için “elde kalmış son toprak”tır, bu nedenle de bölünme ihtimalinden bile çekinirler. “Bölünürsek bölünürüz. Bizim yeterli potansiyelimiz var, yolumuza devam ederiz. Sonuçta bir ülkenin gücü toprak büyüklüğüyle ölçülmez” diye düşünemezler.

Sevr Antlaşması, biliyorsunuz, Anadolu’nun bölünmesini esas alan bir antlaşmaydı ve yerli yersiz her fırsatta “Sevr hortluyor” denilmesinin nedeni de bölünme korkusunda yatmaktadır.

Değişik köşe yazarları, “Kürtler taleplerinde acele ediyorlar. Türklerin hassasiyetlerini dikkate almıyorlar” derken, belki de farkında olmadan işaret ettikleri, bölünme korkusudur.

bölünme korkusu

Geschrieben von: Erkiner

Mittwoch, den 29. Dezember 2010 um 18:02 Uhr -

Sorun, Kürtlerin haklarının yasal güvence altına alınarak tanınmasıyla sınırlı olsaydı, bu kadar büyümezdi. Tek halktan oluşan ülke çok azdır ve hemen her ülke de tarihinde bu tür sorunları yaşamış ve çözmüştür.

Bizde ise durum farklıdır. Kürtlerin haklarının tanınması, doğal hak taleplerine feveran edilmeden yaklaşılabilmesi için, ülkenin son yüz yıllık tarihinin yeniden değerlendirilmesi gerekiyor.

“Bölünmeyiz, merak etmeyin. Çok dilli olma nedeniyle hangi ülke bölünmüş” söyleminin yararlı olacağını düşünmüyorum. Böylesine büyük korku için gerekçe her zaman bulunabilir.

20 yıl önce “Kürt vardır, Kürtçe vardır” demek bölünmeye götürebilirdi.

Ardından “Kürtçe yayın serbest olursa bölünme olur” gerekçesi geldi.

Bu gerekçeler sayısız örneklerle kendilerini çoğaltabilirler.

Türklerin kendi tarihleriyle yüzleşmeden bu korkudan uzaklaşmaları mümkün değil ve bu da zaman alacaktır.

Kötü olan, kendini sol olarak gören ve iyi eğitim görmüş Türklerin durumudur.

Hatırlayacaksınız, solun bir dönem önde gelen isimlerinden olan Mümtaz Soysal, “Irak’taki Türkmenlerle Türkiye’deki Kürtlerin değiştirilmesini” istemişti.

Aklı başında ve iyi eğitim görmüş bir insan nasıl böyle bir talepte bulunur?

bölünme korkusu

Geschrieben von: Erkiner

Mittwoch, den 29. Dezember 2010 um 18:02 Uhr -

Tek açıklaması, bilinçaltına sinmiş olan korkudur.

12 Eylül darbesine kadar solun aydın ve entelektüelleri bu ülkenin kültür yaşamına egemendiler. Şimdi neredeyse esameleri okunmaz oldu.

Bu insanların sayılarının azalmasının ötesinde kaliteleri önemli oranda düştü.

Bu durum şu nedenle önemlidir: korku mantık bırakmaz ve değişik çılgınlıkları da kolayca gündeme getirebilir. Bu çılgınlıkların teorik temelinin hazırlanmasında iyi eğitim görmüşlerin önemli rolü vardır. Tıpkı Nazi Almanyası'nda olduğu gibi...

Bu duruma isyan etmek, bunları suçlamak insanı ferahlatabilir, ama çözüm değildir.

Geleceğin sürekli değişkenliğini hiç unutmadan sakin olmak, karşı tarafı dikkatle gözlemeyi unutmadan akılcıca ilerlemekten başka yol görünmüyor.